

Sygn. akt I ACa 101/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Bożena Oworuszko (spr.)
Sędzia:	SA Ewa Popek
Sędzia:	SA Jerzy Nawrocki
Protokolant	st.sekr.sąd. Izabela Lipska

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2013 r. w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą
w W.

przeciwko J. N. i B. N.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 31 sierpnia 2012 r. sygn. akt I C 285/12

I. oddala apelację;

II. zasądza solidarnie od pozwanych J. N. i B. N. na rzecz powoda Banku (...) siedzibą w W. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów procesu za II instancję.

I A Ca 101/13 **UZASADNIENIE**

Wyrokiem z dnia 3 sierpnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Lublinie zasądził od pozwanych J. N. i B. N. solidarnie na rzecz powoda Banku (...) S.A. w W. kwotę 112 813,30 zł. z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotnej obowiązującej stopy odsetek kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym od dnia 17 lutego 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 9 275 zł. tytułem kosztów procesu.

Sąd I instancji ustali, że strony zawarły w dniu (...)r. umowę kredytu budowlano – hipotecznego, na mocy której powodowy Bank udzielił pozwany kredyt w kwocie 112 200 zł. na okres 30 lat z przeznaczeniem na zakup lokalu mieszkalnego. W umowie strony postanowiły, że Bank m prawo wypowiedzieć umowę za 30 – dniowym okresem wypowiedzenia, jeżeli kredytobiorca nie dotrzymał warunków udzielenia kredytu określonych w umowie oraz w przypadku utraty przez niego zdolności kredytowej. Najpóźniej następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia kredytobiorca jest zobowiązany do spłaty całości zadłużenia.

W wyniku zaprzestania spłaty rat kredytowych powodowy Bank wystosował w sierpniu i wrześniu 2011 r. do pozwanych pisma monitujące, w dniu 10 września wezwał ich do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy. Pisma te nadane zostały listami poleconymi, które odebrała w dniu 17 września 2011 r. pozwana. Ponieważ pozwani nie uregulowali należności, w dniu 12 listopada 2011 r. powodowy Bank wypowiedział umowę kredytową. Podobnie jak w przypadku poprzedniej przesyłki, ta również, nadana listem poleconym, odebrana została przez pozwaną w dniu 18 listopada 2011 r. W dniu 22 listopada 2011 r. pozwany skontaktował się telefonicznie z pracownikiem Banku i uzyskała informację, że postępowanie prowadzone jest przez zespół windykacji. Bez odpowiedzi ze strony pozwanych pozostały też kolejne wezwania do zapłaty. W dniu 17 lutego 2012 r. powodowy Bank wystawił tytuł egzekucyjny opiewający na kwotę 112 813,30 zł. dotyczący pozwanych.

W tym stanie faktycznym Sąd I instancji uznał, że powództwo jest uzasadnione, a określony umową tryb wypowiedzenia umowy został zachowany. Wbrew odmiennym twierdzeniom pozwanego B. N. na podstawie art. 138 § 1 kpc należy przyjąć, że pismo pokwitowanie przez dorosłego domownika, zostało w sposób prawidłowy, zastępczo doręczone temu pozwanemu. Jednocześnie stwierdził, że pozwany B. N. nie wykazał, by z treścią tego pisma się nie zapoznał,

a jego przeciwne twierdzenia są gołosłowne i niewiarygodne w świetle pozostałych dowodów przeprowadzonych w toku postępowania.

W zakresie żądania odsetek Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 481 § 2 kc i art. 359 § 3 kc. O kosztach postępowania zaś na mocy art. 98 § 1 i 3 kpc.

Apelację od powyższego orzeczenia wnieśli oboje pozwani – J.

i B. małżonkowie N., zaskarżają wyrok w całości i zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że pozwany B. N. mógł o zapoznał się z informacją o wypowiedzeniu umowy kredytowej, podczas, gdy faktycznie takiej sposobności nie miał oraz, że w toku rozmowy z pracownicą powodowego Banku potwierdził fakt wypowiedzenia umowy;
2. naruszenie przepisów postępowania poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 138 kpc oraz poprzez niedopuszczenie dowodu z zeznań świadka wskazanego w piśmie z dnia 2 sierpnia 2012 r.

Wskazując na powyższe skarżący domagali się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Nieuprawniony też w świetle aktualnego brzmienia art. 386 kpc jest wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Jest on bowiem uzasadniony wyłącznie w razie stwierdzenia nieważności postępowania (art. 386 § 2 kpc), jeżeli pozew podlega odrzuceniu, albo zachodzi podstawa do umorzenia postępowania (art. 386 § 3 kpc) oraz gdy nie rozpoznano istoty sprawy, albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości (art. 386 § 4 kpc). Żadna z tych przyczyn nie została powołana przez skarżącego. Nie zachodzi też brana pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, nieważność postępowania (art. 378 § 1 kpc).

Pomimo zasadności jednego z zarzutów apelacji, dotyczącego naruszenia przepisów postępowania w zakresie art. 138 kpc, 8 § 1 zaskarżony wyrok odpowiada prawu i nie może podlegać zmianie.

Słusznie skarżący wywodzą, że przepis powyższy został przez Sąd I instancji niewłaściwie zastosowany, jako, że dotyczy on przesyłek sądowych, a nie korespondencji (poleconej, czy za zwrotnym poświadczeniem jej odbioru) przesyłanej przez inne osoby czy instytucje. Nie budzi wątpliwości, że przesyłki nadane poprzez powodowy Bank na adres pozwanych nie stanowiły pism sądowych, do których zastosowanie mają regulacje zawarte w rozdziale 2 (doręczenia) kodeksu postępowania cywilnego (art. 131 i nast. kpc).

Niemniej jednak powyższe uchybienie nie uprawnia do wniosku, że wykazana została przez skarżących przesłanka braku skutecznego wypowiedzenia umowy kredytowej w sposób określony jej postanowieniami.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy kwestia wypowiedzenia umowy i dojścia powyższego oświadczenia woli powodowego Banku do wiadomości pozwanych regulowana jest dyspozycją art. 61 § 1 kc. Przepis powyższy stanowi, iż oświadczenie takie złożone jest wówczas, gdy doszło do innej osoby w taki sposób, że mogła się ona zapoznać z jej treścią.

Powodowy Bank obydwie kwestionowane przesyłki zaadresował tak na nazwisko pozwanej jak i pozwanego i skierował pod właściwy adres (k. 81 – 84, k. 77 – 79). Zatem nie można mu zarzucić jakichkolwiek uchybień czy wadliwości. Doręczenie obydwu zostało też pokwitowane przez pozwaną.

W tych okolicznościach Bank wykazał, że dochował maksimum staranności, do jakiej był zobligowany.

Zatem na skarżących ciążył obowiązek wykazania okoliczności przeciwnej, skoro wywodzi zeń określone skutki prawne (art. 6 kc).

Nieznane jednak pozostają takie, które uzasadniałyby przyjęcie, że pozwana zachowała się wobec swego męża nielojalnie, otrzymaną z Banku wiadomość ukryła lub zniszczyła, a nawet, by pomiędzy pozwanymi istniał jakikolwiek konflikt uzasadniający takie przypuszczenie. Nie powołują ich także skarżący, co pozwala, biorąc pod uwagę powyższe argumenty, jak i doświadczenie życiowe, uznać fakt możliwości zapoznania się przez pozwanego z adresowanymi na jego nazwisko przesyłkami powodowego Banku, w tym także tej, która zawierała oświadczenie woli o wypowiedzeniu umowy.

Nie ma podstaw by podzielić zarzut wadliwego nieprzeprowadzenia dowodu z zeznań świadka zgłoszonego przez pozwanych w piśmie z dnia 2 sierpnia 2012 r. Pismo powyższe nie zawiera takiego wniosku dowodowego (por. k. 93 – 94). Wniosek taki nie został też zgłoszony w treści innych pism pozwanych. Nie były też przez pozwanych reprezentowanych przez fachowego pełnomocnika zgłaszane żadne zastrzeżenia w trybie art. 162 kpc.

Biorąc powyższe pod uwagę należy dojść do przekonania, że ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji jest prawidłowa i zgodna z dyspozycją art. 233 # 1 kpc. Wyraża się w ocenie według własnego przekonania Sądu, opartego na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Jej istotną cechą jest bezstronność, brak arbitralności i dowolności, przestrzeganie zasad logicznego rozumowania i zasad doświadczenia życiowego w wyciąganiu wniosków. Jest też wszechstronna, co oznacza, że uwzględnia wszystkie dowody przeprowadzone w postępowaniu oraz wszystkie okoliczności towarzyszące ich przeprowadzaniu.

Nie ma zdaniem Sądu Apelacyjnego żadnych podstaw, by podzielić zarzut błędnych ustaleń faktycznych, jakie zarzucają skarżący. Tak więc podziela również zarówno ustalony przez ten Sąd stan faktyczny, który przyjmuje za własny, jak i ocenę dowodów, co do której nie dopatrył się zarzucanych uchybień.

Wobec nie stwierdzonych naruszeń prawa materialnego, ani procesowego, które miałyby istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, apelacja pozwanych jako pozbawiona uzasadnionych podstaw podlegała oddaleniu na mocy art. 385 kpc.

O kosztach procesu za II instancję orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc.